

Секо цвѣтъе прецвѣтло, паднало,
На земаж-тѣ въ жаленъ видъ се про-
стрѣло

Ахъ! ахъ! въздишамъ жално на
секий часъ.

Ахъ!! . . . гдѣ роза съ аленъ цвѣтъъ
що цавтѣше,

И се съ нежъ старъ и младъ веселеше?

Ахъ! ахъ! въздышамъ жално на се-
кий часъ.

И тревы-тѣ повехнали по пространны-те поля,
Жьлати листъе слитатъ жално отъ прекрас-
ны-те дръва.

Сладкий зефиръ нема вече да вѣе,
Нито славей сладкопѣсный да пѣе.

Ахъ! ахъ! въздышамъ жално на
секий часъ.

Секо мѣсто се съсъ скървь испълило,
Гласъ никакавъ нема, сичко се потаило.

Ахъ! ахъ! въздышамъ жално на
секий часъ.

Тжженъ, ахъ! стои и пѣтникъ, и съ нажа-
лено лице

Гледа твой-то блѣдно лице и въздыша отъ
сърце.

Но и колко ты повахла и да бждешъ,